

Nr 84.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om tilläggsskatt å bensin, m. m.; given Stockholms slott den 17 november 1939.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) förordning om tilläggsskatt å bensin;
- 2) förordning om extra tilläggsskatt å bensin och lättbentyl;
- 3) förordning om tillfällig skatt å bensin, som finnes i riket den 1 januari 1940; samt
- 4) förordning om tilläggsskatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om tilläggsskatt å bensin.

Härigenom förordnas, att för bensin, som till riket införes eller här tillverkas, skall — utöver skatt, varom förmåles i förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit — till staten erläggas tilläggsskatt med tre öre för liter; och skola de i nämnda förordning meddelade bestämmelserna rörande skatt å bensin tillämpas jämväl i fråga om sålunda utgående tilläggsskatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1940 och gäller till och med den 30 juni 1940.

Förslag

till

förordning om extra tilläggsskatt å bensin och lättbentyl.

Härigenom förordnas som följer:

För bensin och lättbentyl, som försäljes mot avlämnande av inköpskupong bunden i inköpshäfte enligt kungörelsen den 6 oktober 1939 (nr 699) om reglering av försäljningen av bensin och lättbentyl samt sådan varas användning för drivande av vissa fordon, skall, utöver eljest stadgad skatt, till staten erläggas extra tilläggsskatt med tio öre för liter.

Bestämmelser rörande uppbörd och redovisning av skatt, som avses i denna förordning, så ock de närmare föreskrifter, som eljest erfordras för förordningens tillämpning, meddelas av Kungl. Maj:t.

Denna förordning träder i kraft å dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, och gäller till och med den 30 juni 1940.

F ö r s l a g
till
**förordning om tillfällig skatt å bensen, som finnes i riket den
1 januari 1940.**

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

För bensen, som den 1 januari 1940 klockan 6 f. m. finnes i riket, skall i den ordning nedan sägs till staten erläggas skatt med tre öre för liter.

Är bensen blandad med annan vara, skall vid skattskyldighetens bestämmande hänsyn tagas till den myckenhet, varmed bensen ingår i blandningen.

2 §.

Skyldighet att erlægga skatt enligt denna förordning åligger, där ej annat föranledes av vad nedan i 9 § stadgas, den, som vid den i 1 § angivna tid innehar bensen till myckenhet överstigande 800 liter.

3 §.

Envar enligt denna förordning skattskyldig skall senast den 1 februari 1940 på heder och samvete avgiva deklARATION rörande den myckenhet bensen, han vid den i 1 § angivna tid innehade, varvid tillika skall angivas den plats, där bensen då förvarades.

Skyldighet att avgiva deklARATION för annan än enskild person åligger vederbörande styrelse, förvaltning, syssloman, ombud och, för oskiftat stärbhus, den som sitter i boet.

DeklARATION skall avgivas till länsstyrelsen i det län, där den uppgiftspliktige författningsenligt är eller bör vara mantalsskriven, eller, om han är avliden, senast varit eller bort vara mantalsskriven,

eller där vederbörande styrelse eller förvaltning har sitt säte eller syssloman eller ombud är bosatt,

eller i fall, då nämnda regler ej äga tillämpning, i det län, där den med deklARATIONEN avsedda bensen huvudsakligen finnes vid den i 1 § angivna tid.

4 §.

1 mom. Det åligger länsstyrelse att övervaka, att deklARATIONER inkomma från alla uppgiftsskyldiga och att avgivna deklARATIONER äro fullständiga och riktiga, därvid särskilt bör tillses, att envar, som idkar handel med eldfar-

liga oljor av första klassen, fullgjort honom åliggande deklarationsskyldighet. Den, som icke avgivit deklaration men kan antagas vara deklarationspliktig eller som avgivit ofullständig deklaration, må föreläggas att inom viss tid inkomma med deklaration eller med erforderliga uppgifter.

2 mom. Finner länsstyrelse för behörig påföring av skatt nödigt, att granskning av den skattskyldiges bokföring eller undersökning av dennes ineliggande lager av bensin verkställes, bör länsstyrelsen föranstalta om sådan granskning eller undersökning; och äger länsstyrelsen därvid, i mån av behov, anlita biträde av sakkunnig.

Det åligger skattskyldig att för sådan undersökning bereda länsstyrelse eller av länsstyrelse förordnad person tillträde till handels-, fabriks- eller annan upplagslokal samt att för granskning tillhandahålla sin bokföring och därtill hörande handlingar.

Arvode till sakkunnig bestämmes av länsstyrelse och skall jämte annan kostnad för undersökning eller granskning, som i detta mom. sägs, bestridas av medel, som enligt denna förordning inflyta till statsverket.

3 mom. Kungl. Maj:t må ock förordna om granskning av deklarationer och eljest inhämtade uppgifter. Av Kungl. Maj:t förordnad granskningsman äger jämväl taga del av skattskyldigs bokföring och verkställa undersökning av dennes ineliggande lager av bensin på sätt i 2 mom. stadgas.

Kostnad för granskning, varom Kungl. Maj:t förordnat, bestrides av medel, som i 2 mom. sägs.

5 §.

Länsstyrelse åligger att på grund av inkomna deklarationer och eljest inhämtade uppgifter i särskild längd förteckna dem, som avgivit deklaration, samt fastställa den myckenhet bensin, för vilken skatt skall erläggas enligt denna förordning, ävensom därå belöpande skatt.

6 §.

Så snart ske kan skall till envar skattskyldig i rekommenderat brev med allmänna posten översändas utdrag av längden, såvitt honom angår, tillika med underrättelse om tid och sätt för skattens erläggande samt vad den skattskyldige har att iakttaga, om han vill överklaga länsstyrelsens beslut eller eljest söka befrielse från påförd skatt.

7 §.

Har någon i deklaration eller annan uppgift, som enligt denna förordning avgivits, lämnat oriktigt meddelande, eller har uppgiftspliktig underlåtit avlämna deklaration eller infordrad upplysning, och har därav föranletts, att skatt icke blivit honom påförd eller blivit påförd till för lågt belopp, skall skatt påföras den skattskyldige till belopp, som genom berörda förfarande eller underlåtenhet undandragits.

Efterbeskattning må ej ske senare än år 1944.

8 §.

1 mom. Förmenas länsstyrelse hava vid påförande av skatt oriktigt förfarit, må besvär anföras hos kammarrätten.

Den, som vill anförä besvär över honom enligt denna förordning påförd skatt, åligger att inom natt och år efter det skatten blivit honom avfordrad ingiva eller, på eget äventyr, i betalt brev med allmänna posten insända besvären till länsstyrelsen i det län, där skatten påförts, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda till prövning upptagna; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till länsstyrelsen ingivits eller avsänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den stadgade besvärstiden. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till länsstyrelsen för vidare behandling på sätt i 2 mom. sägs.

2 mom. Sedan vid besvären fogats de handlingar, på vilka överklagade beslutet grundats, ävensom utdrag av längden, i vad den klagande angår, översänder länsstyrelsen skyndsamt till kammarrätten samtliga handlingar med de upplysningar och erinringar besvären anses påkalla.

9 §.

Visar skattskyldig, att bensin, som han vid den i 1 § angivna tid innehaft, till annan levererats, och grundar sig leveransen på försäljningsavtal, som slutits före denna förordnings ikraftträdande, äger Kungl. Maj:t, där den skattskyldige icke på grund av förbehåll i försäljningsavtalet eller eljest är berättigad att hos köparen uttaga skatten, bestämma, att skattskyldigheten skall åligga köpare, eller, då skäl därtill äro, medgiva befrielse från eller återbäring av skatten.

Ansökan om sådan befrielse eller återbäring skall ingivas inom natt och år efter det skatt vederbörande avfordrats.

10 §.

Angående restitution av skatt, som i denna förordning avses, skola bestämmelserna i förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit äga motsvarande tillämpning.

11 §.

Granskning av deklARATIONER, som enligt denna förordning avgivits, må ej verkställas av annan än länsstyrelse eller jämlikt 4 § 3 mom. förordnad person. DeklARATIONERNA skola tillhandahållas dem, som i och för sin befattning böra därav erhålla del. I övrigt må deklARATIONER icke vara för någon tillgänglig, utan att den, som avgivit deklARATIONEN, medgivit dess offentliggörande; dock må deklARATIONER, på sätt Kungl. Maj:t förordnar, för statistisk bearbetning utlämnas till ämbetsmyndighet eller tjänsteman, åt vilken Kungl. Maj:t uppdrager utförandet av sådan bearbetning.

Deklarationerna skola med de undantag, vartill stadgandena i nästföregående stycke föränleda, hos länsstyrelsen behörigen förvaras intill utgången av år 1944, varefter deklARATIONerna skola förstöras.

12 §.

Den, som underlåter att inom föreskriven tid avlämna deklARATION, böte från och med tjugufem till och med trehundra kronor; och må länsstyrelsen förelägga den uppgiftspliktige lämpligt vite.

13 §.

Har någon i deklARATION mot bättre vetande lämnat oriktig uppgift, så att han därigenom undgått att betala skatt eller fått erlägga för låg skatt, böte högst fem gånger det belopp, som genom det oriktiga förfarandet undandragits.

Har den oriktiga uppgiften icke lämnats mot bättre vetande, men har den, som lämnat uppgiften, vid dess avgivande gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, vare straffet böter, högst två gånger det belopp, som genom den oriktiga uppgiften undandragits.

Den, som dömes till straff enligt denna paragraf, skall jämväl förpliktas utgiva den skatt, som genom det oriktiga förfarandet undandragits.

14 §.

1 mom. Tjänsteman, vilken på grund av sin befattning med ärende, som i denna förordning avses, erhållit del av deklARATION eller skattskyldigs bokföring, må ej i vidare mån än hans tjänsteutövning fordrar yppa vare sig innehållet i sådan deklARATION eller skattskyldigs affärsförhållande, varom han därvid erhållit kännedom. Den häremot bryter vare underkastad ansvar såsom för tjänstefel. Gör annan än tjänsteman sig skyldig till förseelse, som nu sagts, straffes med dagsböter.

2 mom. Den, som på grund av sådant förordnande om statistisk bearbetning av deklARATIONER, som i 11 § sägs, erhållit del av deklARATION, må ej utom tjänsten yppa något av deklARATIONENS innehåll. Vid överträdelse härav vare den skyldige förfallen till ansvar, som i 1 mom. stadgas.

15 §.

Länsstyrelse äger ådöma böter eller fälla till utgivande av vite enligt 12 §. Åtal för förseelse, som i 13 eller 14 § omförmäles, skall anhängiggöras vid allmän domstol.

16 §.

Böter och viten, som ådömas enligt denna förordning, tillfalla kronan.

17 §.

Bestämmelser rörande uppbörd av skatt, som i denna förordning avses, så ock de närmare föreskrifter, som eljest för tillämpning av denna förordning erfordras, meddelas av Kungl. Maj:t.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

F ö r s l a g
till
förordning om tilläggsskatt å vissa för drivande av automobil]
använda brännolja.

Härigenom förordnas, att för brännolja, som avses i förordningen den 3 maj 1935 (nr 142) angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja, skall, utöver skatt enligt nämnda förordning, till staten erläggas tilläggsskatt med två öre för liter; och skola de i nämnda förordning meddelade bestämmelserna tillämpas jämväl i fråga om sålunda utgående tilläggsskatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1940 och gäller med avseende å brännolja, som förbrukas från och med nämnda dag till och med den 30 juni 1940.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 no-
vember 1939.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND, HÄGGLÖF.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anför chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss:

De nuvarande automobilskatterna utgöras av den egentliga automobilskat-
ten eller fordonsskatten samt av skatterna å drivmedel.

Föreskrifterna om fordonsskattens belopp återfinnas i 5 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt, vilket författningsrum erhållit sin nuvarande lydelse enligt förordning den 31 oktober 1939 (nr 774).

Vad skatterna å drivmedel beträffar, gäller till en början enligt 1 § förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit, sådan paragrafen lyder enligt förordning den 14 oktober 1939 (nr 711), att skatt skall erläggas för bensin, som till riket införes eller här tillverkas, med 12 öre för liter samt för motorsprit med 6 öre för liter. Beskattningen av motorsprit, vilken ursprungligen beslutades vid 1924 års riksdag, har emellertid ännu icke vunnit tillämpning, utan genom upprepade beslut har successivt medgivits uppskov med skattens ikraftträdande. Det senaste uppskovet har lämnats genom förordning den 30 april 1937 (nr 186) och gäller för tiden till den 1 juli 1940. För till riket införd bensin erlägges skatten till tullverket samtidigt med den å varan belöpande tullen, vilken utgör 10 öre för 100 liter. Kontroll å beskattningen av inom riket tillverkad bensin utövas av kontrollstyrelsen.

Enligt 1 § förordningen den 3 maj 1935 (nr 142) angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännoljor, sådant detta författningsrum lyder enligt förordning den 29 april 1938 (nr 140), utgår vidare skatt med 9 öre för liter för sådan petroleumprodukt (brännolja), som användes för drivande av automobil och för vilken icke utgår skatt enligt förordningen om särskild skatt å bensin och motorsprit. Skatten påföres av länsstyrelsen på grundval av deklARATION, som det åligger förbrukare att halvårsvis avlämna.

Inkomsterna av automobilskattemedlen, vilka för närvarande användas för vägväsendets behov, hava i riksstaten för budgetåret 1939/40 upptagits med 136 miljoner kronor, varav i fordonsskatt 37 miljoner kronor och i bensin-

skatt 99 miljoner kronor. Den under nu rådande förhållanden begränsade tillgången på motorbränsle gör det sannolikt, att intäkten av automobilskattemedlen under sagda budgetår kommer att understiga det i riksstaten beräknade beloppet.

Med hänsyn till rådande statsfinansiella läge har jag inom finansdepartementet låtit verkställa en utredning för utrönande av möjligheterna att nu genomföra en extra automobilbeskattning avsedd att, i motsats till vad som för närvarande gäller om inkomsten av automobilskattemedlen, tillföras den allmänna budgeten.

Innan jag övergår till att redogöra för huru nämnda beskattningsfråga enligt min mening lämpligen bör lösas, vill jag i korthet erinra om de åtgärder, som i nuvarande läge ansetts böra vidtagas med avseende å försäljningen och användningen av motorbränsle.

Såväl försäljningen av bensin och lättbentyl som användningen av dylika bränslen till vissa fordon är från och med den 22 oktober 1939 underkastad reglering och kontroll i enlighet med bestämmelser i kungörelse den 6 oktober 1939 (nr 699). Försäljning av bensin och lättbentyl för förbrukningsändamål får med vissa undantag icke äga rum annat än mot avlämnande av inköpskuponger. Dessa äro av två slag; de äro antingen fogade vid talong (inköpskort) eller bundna i särskilt häfte (inköphäfte). Inköpskort tilldelas fordonsinnehavare, vilka för sin verksamhet prövas vara i behov av nu ifrågavarande motorbränsle. Sådant kort medför bland annat rätt till inköp av vissa kvantiteter bränsle under viss bestämd tid. Inköphäfte är däremot avsett för utvidgad tilldelning av bensin och lättbentyl, då tillgången det medger. Användningen av inköphäften är beroende på beslut av Kungl. Maj:t för varje särskild period. Innehavare av motorfordon kan erhålla inköphäfte oberoende av om han är berättigad till erhållande av inköpskort eller ej. Fordonsinnehavare, som med hänsyn till förråd av bensin, varöver han förfogar, icke kan erhålla inköpskort eller inköphäfte men enligt bestämmelserna i förenämnda kungörelse eljest skulle varit berättigad till sådan tilldelning, kan erhålla tillståndsbevis, som medför rätt att framföra fordonet i viss i beviset angiven omfattning.

Användningen och försäljningen av motorbrännolja och fotogen för drivande av vissa fordon är reglerad genom en särskild kungörelse den 6 oktober 1939 (nr 700). För användning av nämnda slag av bränsle fordras särskilt tillstånd. Viss begränsning av tilldelningen av detta bränsle är jämväl föreskriven.

Av de olika förslag till ordnande av en extra beskattning å motortrafiken, vilka övervägts vid den inom finansdepartementet verkställda utredningen, finner jag en ytterligare beskattning av drivmedlen vara den mest lämpliga skatteformen. Då drivmedelsskatterna utgå i förhållande till den omfattning, vari fordonen nyttjas, ha de allmänt ansetts träffa trafiken förhållandevis rättvist. Rent principiellt synes det också riktigast att de fordonsägare, som under förhandenvarande förhållanden erhålla möjlighet att

nyttja sina fordon, få vidkännas den extra beskattning, varom nu är fråga. För fordonsägarna själva torde skatt å drivmedlen även vara att föredraga ur den synpunkten, att den i motsats till fordonsskatten får erläggas i småposter i mån av fordonens begagnande.

Vid överläggningar, som jag i detta ämne haft med representanter för olika sammanslutningar av motortrafikanter ävensom för tillverkare och försäljare av automobiler, hava drivmedlen allmänt förordats såsom det mest lämpliga objektet för en eventuell extra skatt å motortrafiken.

Vid utformningen av en höjd bensinbeskattning ha två till en viss grad olika linjer varit föremål för övervägande. De ha båda utgått ifrån att biltrafiken å ena sidan utgör en oundgänglig del av vårt transportväsen och därmed av vårt näringsliv överhuvud, men att å andra sidan särskilt våra personbilar, hur mycket de än alltmera ingått som en självklar beståndsdel i en höjd levnadsstandard, dock i icke oväsentlig utsträckning fortfarande uppfattas såsom hörande till det oundgängliga eller lyxbetonade. I den mån bensinförbrukningen vid personbilar har denna karaktär av överflödskonsumtion synes den icke kunna förbigås, då man i ett svårt finansläge söker efter olika möjligheter att beskatta oundgängliga varor. Förbrukningen av bensin vid yrkesmässig verksamhet, icke minst vid godstransporter, borde däremot från denna synpunkt såvitt möjligt lämnas fri. Den ena linjen för utformande av en i nuvarande krisläge påkallad extra beskattning av bensinen skulle sålunda innebära ingen eller en mycket obetydlig förhöjning av den redan utgående skatten på all bensin, men därjämte en ganska avsevärd tilläggsskatt för den bensinförbrukning, som efter vissa grunder kännetecknas såsom oundgänglig eller lyxartad. Den andra linjen har, såsom redan blivit nämnt, samma praktiska utgångspunkt i förbrukningens växlande karaktär, men svårigheten att dra en skarp gräns mellan två olika slag av konsumenter anses böra leda till större försiktighet vid införandet av två skilda skattesatser. Den oundgängliga förbrukningen skulle alltså fortfarande bli föremål för en tilläggsskatt, men av mera blygsam storleksordning, medan tilläggsskatten på all bensin finge sättas i någon mån högre.

Då jag vid valet mellan dessa två linjer för beskattningen ansett övervägande skäl tala för den sistnämnda, beror detta framför allt därpå, att en differentierad beskattning för närvarande endast synes möjlig i anknytning till den nu genomförda ransoneringen och den därvid bibehållna uppdelningen av biltrafiken efter graden av oundgänglighet för näringslivet och för den enskilde. De svagheter, varmed denna uppdelning får anses vara behäftad, mana till en viss försiktighet, då samma skiljelinje skall brukas för att dra gränsen mellan två olika skattesatser. Slutsatsen blir att tilläggsskatten på all bensin synes böra sättas så pass högt som till tre öre per liter, medan den extra tilläggsskatten på den särskilda tilldelning av bensin, som väntas under vissa förhållanden komma alla konsumenter tillgodo, icke sättes högre än ytterligare tio öre per liter. Det är tydligt att en sålunda anordnad beskattning icke får utgöra något hinder för Kungl. Maj:t att i fortsättningen anpassa formerna för ransoneringen av bensin efter ändrade förhållanden.

Vad angår brännolja, som användes för drivande av automobil, bör detta motorbränsle givetvis jämväl drabbas av tilläggsskatt. Den nuvarande proportionen mellan skatten å brännolja och skatten å bensin torde därvid i huvudsak böra bibehållas oförändrad. Som förut nämnts utgår bensinskatten med 12 öre för liter och skatten å brännolja med 9 öre för liter. Med en sammanlagd bensinskatt av 15 öre för liter borde skatten å brännolja bestämmas till 11.25 öre för liter. Vid övervägande av, huruvida den erforderliga avjämnningen bör ske uppåt eller nedåt, får jag erinra om att vid fastställande år 1938 av den nuvarande skatten å brännolja, med bibehållande av dåvarande proportion mellan ifrågavarande skatter, skatten å brännolja bort bliva 8.4 öre för liter men att en avjämnning uppåt ansågs böra ske till 9 öre för liter. Nu berörda förhållande synes mig tala för att sammanlagda skatten å brännolja icke bör överstiga 11 öre för liter, därav 2 öre för liter bör utgå såsom tilläggsskatt. Såsom ytterligare skäl härför må anföras, att brännoljan huvudsakligen användes för drivande av större lastautomobiler samt av omnibussar, vilka sistnämnda nyttjas i mera intensiv trafik.

Bestämmelserna om tilläggsskatterna å bensin och brännolja torde böra träda i kraft den 1 januari 1940.

I anslutning till införandet av tilläggsskatten å bensin torde den 1 januari 1940 ineliggande lager av bensin böra bliva föremål för efterbeskattning jämlikt i huvudsak samma grunder som enligt förordningen den 29 april 1938 (nr 139) tillämpades i fråga om bensin, som den 1 juli 1938 fanns i riket. Förslag till bestämmelser om uppbörd av sådan skatt torde senare få anmälas för Kungl. Maj:t.

Den extra tilläggsskatten å sådant motorbränsle, som under vissa förhållanden kan tilldelas alla konsumenter, bör av praktiska skäl utgå med samma belopp för lättbentyl som för bensin, ehuru lättbentyl till viss del består av skattefri motorsprit. Genom kungörelse den 10 november 1939 (nr 799) har Kungl. Maj:t förordnat, att innehavare av inköphäfte må under tiden från och med den 19 november 1939 till och med den 13 januari 1940 verkställa inköp av bensin eller lättbentyl med begagnande av vissa angivna inköpskuponger. Under nu löpande inköpsperiod synes den extra tilläggsskatten lämpligen icke böra träda i kraft, utan torde med skattens uttagande böra anstå till dess innehavare av inköphäfte genom särskilt beslut av Kungl. Maj:t erhålla tillstånd att efter utgången av nämnda period ånyo inköpa bensin och lättbentyl.

Då den extra tilläggsskatten skall utgå endast å en del av förbrukningen av bensin och lättbentyl, kan uppbörden och redovisningen av skatten icke ordnas på samma sätt som gäller för den nuvarande bensinskatten och som är avsett att tillämpas jämväl beträffande tilläggsskatten å bensin. I fråga om den extra tilläggsskatten torde uppbörds- och redovisningsförfarandet kunna tänkas ordnat efter i huvudsak följande linjer. Innehavare av inköphäfte skall, innan bensin eller lättbentyl inköpes med begagnande av vissa kuponger, å postanstalt inbetala den extra tilläggsskatt, som skall er-

läggas för den ifrågavarande myckenheten. Å det erlagda skattebeloppet skall vederbörande posttjänsteman utfärda kvitto, vari angives, för vilka inköpskuponger skatt betalats. Vid utlämnande av bensin eller lättbentyl mot inköpskupongerna skall säljaren tillse, att skatten erlagts. För fordonsägarna torde en sådan anordning icke komma att medföra alltför mycket besvär, och den öppnar dessutom möjlighet att erlagga skatten i småposter i mån av förbrukningen av drivmedel. Slutligt förslag till lösning av här berörda frågor torde senare få anmälas för Kungl. Maj:t.

Inkomsten av de här föreslagna nya skatterna bör, såsom jag tidigare framhållit, tillföras allmänna budgeten. Jag torde senare få anmäla förslag om upptagande å tilläggsstat av en ny inkomsttitel avsedd för redovisning av dessa skatter. Avkastningen av den nya beskattningen torde kunna för helt år uppskattas till 20 å 25 miljoner kronor. Skatteeffekten blir beroende ej endast på utvecklingen av tillgången på motorbränsle utan även på regleringssystemets framtida tillämpning.

I överensstämmelse med vad i det föregående anförts hava inom finansdepartementet upprättats förslag till

- 1) *förordning om tilläggsskatt å bensin;*
- 2) *förordning om extra tilläggsskatt å bensin och lättbentyl;*
- 3) *förordning om tillfällig skatt å bensin, som finnes i riket den 1 januari 1940; samt*
- 4) *förordning om tilläggsskatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja.*

Föredraganden hemställer härefter, att berörda förslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställer förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

V. Schwartz.